

Prin 1975 în SUA erau cam 35 milioane de drumeți cu cortul, 5 milioane de turiști cu barca și 8 milioane de familii care stăteau în cort. Se apreciază că în prezent jumătate din populația SUA, adică aprox. 125 milioane persoane, petrece vacanțele și concediile în aer liber. Pentru a avea o idee comparativă:

- la ei umblă cu rucsacul cam populația a 6 Români (cu tot cu sugari, moșnegi și babe); sau:
- la ei face turism cu cortul cam 50% din toată populația,
- la noi apreciez că drumețesc cu rucsacul cam 0,05% din populație.

Popularitatea are însă și dezavantaje: începând cu anii '80, uriașa înmulțire a numărului turiștilor în aer liber a provocat în SUA probleme grave de poluarea și distrugerea mediului, amenințând cu dispariția traseelor turistice sub mormane de gunoaie.

Dar SUA fiind o țară a responsabilității civice, au apărut reacții la aceasta situație de coșmar. Schimbarea a produs-o un entuziast, Paul Petzoldt, părintele concepției de „turism cu impact minim”, care a murit în 1999 la vârsta de 91 de ani. El era convins că drumeția și traiul în mijlocul naturii, departe de localități și de „civilizația” lor, are puterea de a face oamenii mai buni, mai conștienți, mai capabili, mai miloși, mai responsabili. În 70 de ani de activitate ca ghid montan a călătorit în multe zone nelocuite pe tot globul și a predat la mii de persoane cunoștințele necesare traiului în aer liber, priceperea de a conduce (liderșip) și comportarea responsabilă într-o expediție/ drumeție.

La fel ca mulți alții și el a văzut că turismul distruge Natura, dar a fost primul care să imagineze o **concepție sistematică** pentru reducerea acestui impact negativ. Petzoldt era convins că

oamenii pot să se bucure de Natură fără a o distruge – dacă ar fi educați. La început, protecția naturii consta numai din aruncarea cutiilor de conserve goale în tufișuri (pentru a nu mai fi vizibile) și aprinderea unor focuri de tabără cât mai mici. În cele din urmă a evoluat și a devenit un mod complet nou de a vedea și aprecia Natura. Milioane de entuziaști ai Naturii au îmbrățișat și împărtășesc visul lui Petzoldt de a face *turism durabil*.

Una din acțiunile cele mai puternice pentru protecția mediului, inițiate de drumeții sufletiști și responsabili din SUA, este „**Programul Leave No Trace**” (prescurtat LNT), adică pe românește „**Nu Lăsa Urme**” (prescurtat NLU).

O altă măsură a autorităților SUA a fost înființarea multor **Parcuri naționale**, în care accesul turiștilor (drumeților) se face pe baza unui permis de intrare individual, eliberat în urma unei cereri adresată din timp și în limita locurilor disponibile (limitate!), uneori și cu plata unei taxe. Am vizionat recent un film al expediției unor alpiniști români în Parcul național cu muntele McKinley din Alaska: la intrarea în parc, paznicul (ranger – o femeie singură) distribuia gratuit pungi pentru gunoaie, inclusiv excremente, inclusiv un fel de araci subțiri cu care se marca locul unde erau lăsați (în zăpadă) pungile pline la urcare (la plecarea din tabără). Nici un vizitator nu avea voie să lase vreo urmă pe ghețar, așa că la înapoiere fiecare aducea și preda paznicului pungile pline, inclusiv aracii, în caz contrar fiind pasibil de plata unei amenzi usturătoare. Mi s-a părut că greutatea rucsacilor era mai mare la coborâre decât la urcare! Dar în felul acesta ghețarul mai poate fi vizitat și de alți turiști, nu a devenit o groapă de gunoi (cum arată munții noștri).

Informații despre ideile și cursurile programului LNT se pot afla vizitând pagina de Internet www.lnt.org

. Am reprodus câteva aspecte din acest site pe care le consider foarte interesante și utile pentru drumeții români - vezi punctele 8.3, 8.4, 8.5 din această secțiune a site-ului derlogea.ro.